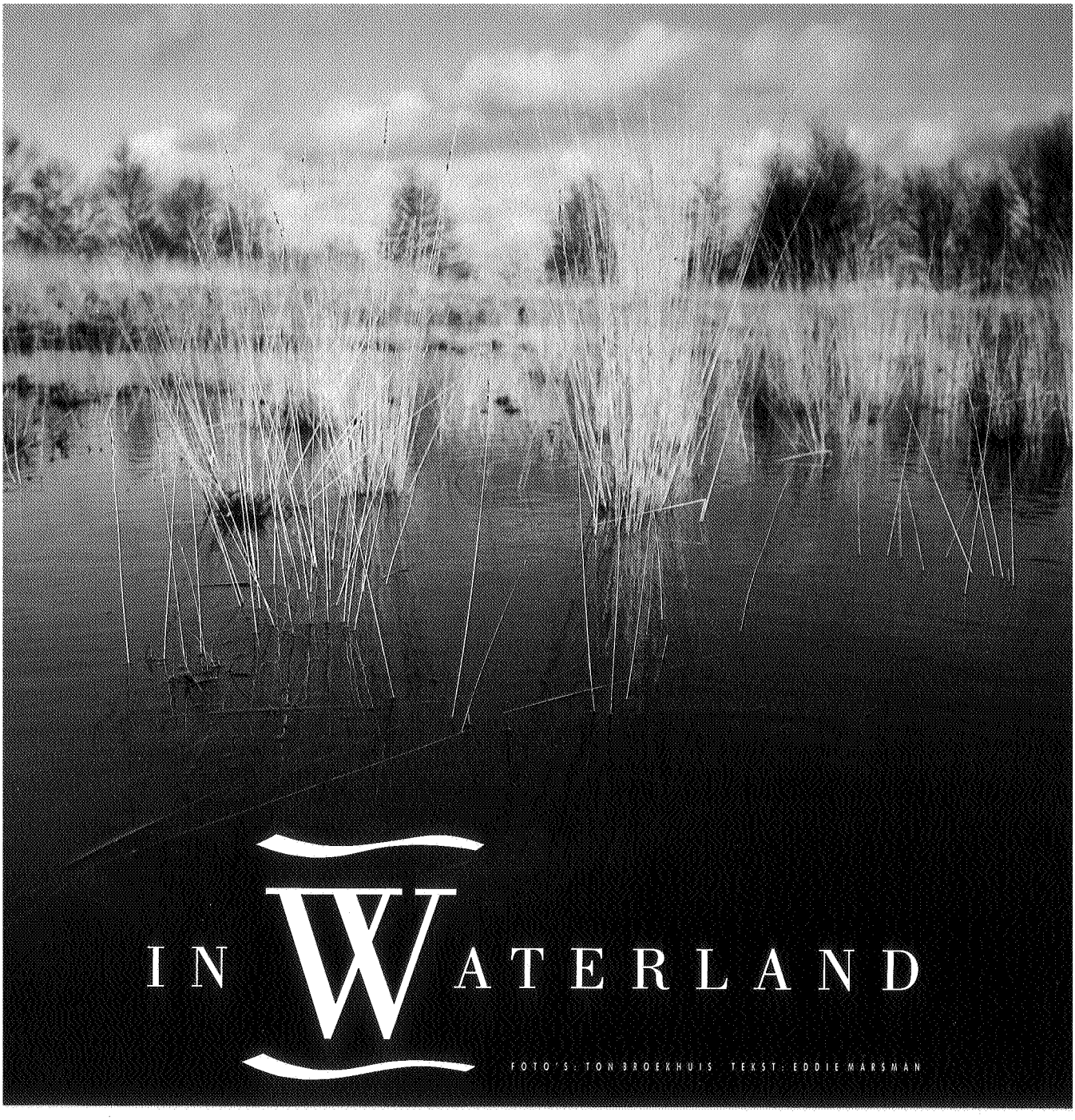

IN WATERLAND

FOTO'S: TON BROEKHUIS TEKST: EDDIE MARSMAN

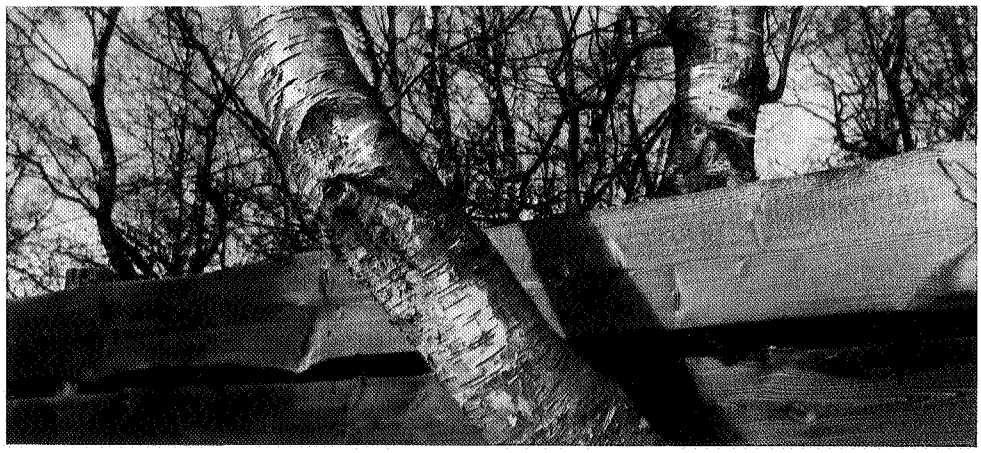

IN WATERLAND

Geen mens te zien hier op het Fochteloërveen, dus sprekend op te voeren valt er niemand en dat zegt genoeg. Voorts laat zich vaststellen dat het veen er zonder meer mooi bij ligt. En verder?

Er laat zich zo het een en ander te noteren over de wind die scheuren trekt in het wolkendek, over het wispelturige licht en de bijna-stilte, maar met het overige heeft de doorgewinterde stadsmens toch enige problemen. Met oppervlakkigheden als boom, mos, gras, veen of water kan hij hier overduidelijk niet uit de voeten. Hij kijkt zijn ogen wel uit maar ziet niks. Dat wil zeggen: niets van naam. En zelfs met dat kijken wil het niet echt vlotten. Want zoals altijd bij te veel ineens, weet hij niet waar hij het (wat?) moet zoeken.
Eerst maar leren lopen dan. Ook wat dit betreft biedt het veen weinig houvast. Gelukkig; al doende leert men. Bruin is veilig, geel kans op natte voeten.

De vogelkijkhut biedt soelaas.
Op 1 januari zag J. Krol weliswaar 'niet veel anders als eenden', hij had gewoon zijn dag niet. Want op 9 december zat er 'in en op de plas: veel wintertaling, 1 smient, 1 bergeend (mager), 15 grauwe gans en plm. 700 wilde eenden'. Veertien dagen later werd een ruigpootbuizerd gesignaleerd, en kort daarop zag I. Sterken uit Smilde in de struikjes hiernaast 'staartmees, pimpel- en koolmees, roodborst en merel (m), op plas wilde eenden (m en v) en KLAPEKSTER in boom achter plas'. Het staat allemaal vol enthousiasme ('Handig die geweersteunen. Lekker, gebraden roodhalsfuut vanavond') genoteerd in het gastenboek, even keurig op orde als de hut zelf.
Veenlucht als remedie tegen vandalisme en vervagend normbesef?
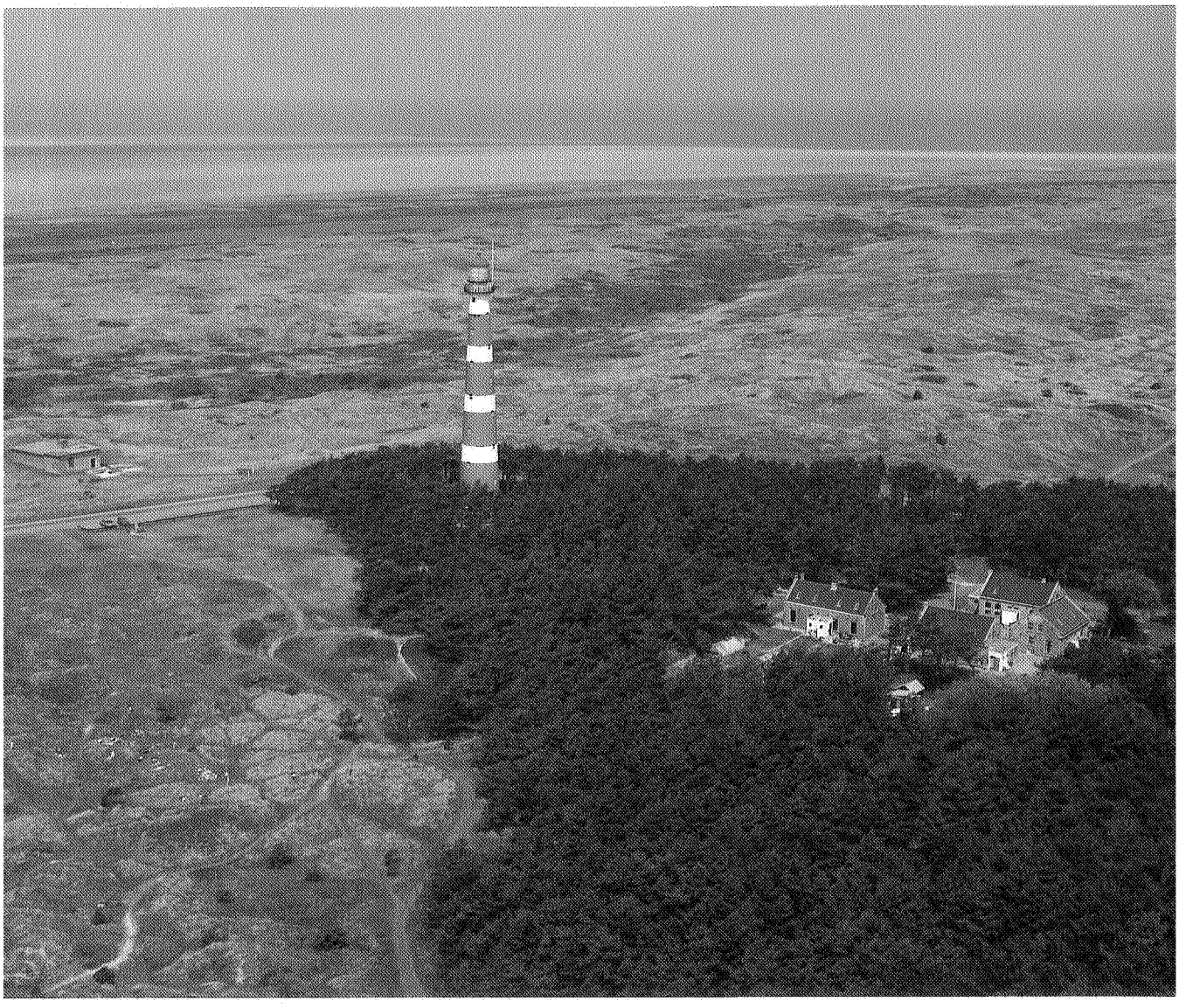
De wind waait, de vogels dobberen, het riet wuift. Niets om over naar huis te schrijven.
Dan, vlak voor onze ogen, verschalkt een valk (die van langs de snelweg) een vogel van een onbekend merk. Zo, eindelijk leven in de brouwerij.